

תענית ח

עניין: מסביר פנים

ליקוטי תורה להרב בעל התניא

פרשת אחרי דף כח ע"ד

הלבוש היינו כמו עד"מ האותיות המלבישים את השכל שאע"פ שע"י האותיות מתגלה השכל שהרב מסביר לתלמידו השכל ע"י האותיות היינו פשוטו של השכל אבל פנימי ועומק השכל אינו מתגלה ממש בהאותיות כ"א מוסתר ונעלם בהם בבחי' הסתר והעלם. ולכן ארז"ל דלא קאים אינש אדעת' דרביה עד ארבעין שנין והיינו מפני שעומק השכל של השפעת הרב היה עדיין בבחי' הסתר והעלם ממנו אלא שאעפ"כ אחר ארבעים שנין קאים לפי שמ"מ היה דעתיה דרבי' בבחי' מקיף עליו שמוסתר ומלוכש בתוך האותיות שקבל מרבו בבחי' הסתר והעלם. ואחר מ' שנין נמשך מהעלם אל הגילוי. נמצא מובן מזה שהאותיות שהם לבושים היינו שמסתירים שהפנימי לא יתגלה רק החיצונית נמשך ומתגלה. ויובן זה עוד ג"כ מענין מארז"ל בסנהדרין

אהבת שלום לרבי מנחם מנדל מקוסוב

ונסרו ונטשה שנים. ולהצין התייחסות המדרש לכאן י"ל עד"ז דהנה כל הדברים נקראים זיווגים כן אם האדם לומד עם חצירו תורה או שאומר לו דברי מוסר או שנותן לדקה הכל הם זיווגים, ויש זיווג פנים צפנים היינו אם הרב מראה לתלמידו פנים מסצירות צאהבה וצדעותא דלצא וכן התלמיד מטה אצו לקבל מהרב צדעותא דלצא דבר זה נקי פנים צפנים ואזי התלמיד מצין הדבר על צוריו צלי שום קושיא, אבל אם הרב אינו מראה להתלמיד פנים של אהבה ופנים של חשק ללמוד ולהסצירו דבר זה נקי צחי אחריים אף שהתלמיד מטה אצו לקבל דברי הרב אינו יכול להצין כל כך עמקות השכל שלומד עמו ואף שמצין הדבר מכל מקום אינו יכול להצין עמקות הדבר, וכן אם התלמיד אין לו חשק ללמוד עם הרב הלזה או שאינו חפץ ללמוד דבר זה אף שלומד אותו הדבר ומצין אותו אינו מצין עמקות הדבר, והטעם צזה הוא כי כששניהם רואים צהלימוד צאהבה וצדעותא דלצא אזי נקי הציווג פצ"פ וצזיווג פצ"פ צטלים כל החיצונים ואין להחיצונים שום אחיזה כלל אבל אם אין לאחד אהבה ורצון וכ"ש אם שניהם אינם רואים צאהבה אזי נקי הציווג פנים צאחור או אחר צאחור ויש אחיזה להחיצונים ח"ו. וכן צמלות לדקה אם נותן